

"BEN DERKEN BEN HERKESİM"

**SEZEN AKSU
MİLYONLARDIR!
TEHDİT MİLYONLARIN
ÖZGÜRLÜĞÜNE**

**ÖZGÜRLÜĞÜMÜZE
DOKUNMA!**

İktidar sadece Sezen Aksu'yu değil hepimizin özgürlüğünü hedef alıyor. Sezen Aksu çok geniş kitlelerce sevilen bir sanatçı olduğu için topluma gözdağı vermek isteyenlerin hedefindeki figür haline geliyor. Böylece, elektrik faturasını ödeyemeyen, zamların altında beli bükülen, yasaklarla boğulan, iş cinayetleriyle, kadın cinayetleriyle aramızdan çekilip alınan, soğukta ısınmayan, ev kirasını ödeyemeyen, yemeksiz bırakılan, ekmek kuyruklarında bekleyen, mahkeme kapılarında adalet arayan, hakkını arayan insanları Sezen Aksu üzerinden tehdit etmiş oluyorlar. Düşünme, ifade etme diyorlar.

**HEM TEMEL HAKLARIMIZ, HEM EKONOMİK HAKLARIMIZ
HEM DE ÖZGÜRLÜKLERİMİZ İÇİN MÜCADELE EDECEĞİZ.**

SEZEN AKSU MİLYONLARDIR

Sağcı iktidar blokunun Sezen Aksu'ya yönelik saldırgan tutumu istediğinin tam tersi bir sonuç yarattı. Erdoğan'ın bir camide bir sanatçıya benzeri görülmemiş tehditlerde bulunması hem ulusal çapta hem de küresel düzeyde iktidarın işini zorlaştırdı.

Ama Sezen Aksu etrafında süren tartışma sadece iktidar blokunun nefret yüklü bir politika yapma tarzını sahiplendiğini göstermiyor, aynı zamanda şımarık ve kibirli ulusalçıların da iktidardan hiçbir farklarının olmadığını gösteriyor. Benzer bir intikamcılık, düşünce özgürlüğüne benzer bir şerh koyma, devletin geleneksel/milliyetçi çizgisi dışındaki alınan politik tutumları lanetli ilan etme gibi tutumlar hemen su yüzüne çıktı.

İktidar, saflarındaki en aşırı sağ, en sığ, en gerici kesimlerin politik tutumuyla her zamankinden daha sık örtüşmeye, hatta giderek doğrudan bu kesimlerin iktidarıymış gibi davranmaya başladı.

İstanbul Sözleşmesi'ne, kadınların en küçük bir hakkının bile olmasına karşı çıkan maçoğlar güruhu, bin bir yalanla kamuoyu yaratıp, minik bir azınlık da olsalar iktidarın karar merkezlerini harekete geçirebildiler. Şimdi Sözleşme'den çekilmekle yetinmiyorlar, kadınların haklarını güvence altına alan somut yaptırımları tarif eden 6284 numaralı yasa maddesinin iptali için bastırıyorlar.

Sezen Aksu, 2002 yılında Diyarbakır'da Newroz mitinginde de sahne almıştı. Sonrasında çözüm sürecinde, barış için sivil inisiyatiflerin de harekete geçmesi gerektiğini söyledi.

Bu kimlerin iktidarı?

İktidar bu bastırımların iktidarı gibi.

Hayvan hakları yasası gündeme geldiğinde, aslolarak hayvanları korumayı değil enterne etmeyi içeren bir özü olduğu açığa çıkıyor. On binlerce sokak köpeği bir pitbul saldırısı bahane edilerek kınma uğratılıyor, eziyet edilip öldürülüyor. İktidar ellerinde baltayla köpekleri öldüren insanların sesine kulak vermektense başka bir şey yapmayı köpek sahiplerini beyaz Türk ilan ediyor.

Kadınlara tecavüz eden adamlar, ellerini kollarını sallayarak geziyorlar. Musa Orhan örneği, Ümitcan Uygur örneği, istisna değil.

Bir sanatçının yıllar önce yaptığı bir şarkıyı, bugün gündeme getiren milliyetçi bir grup, bundan feyz alan ve yaptığı suç duyurusunda "kafalarına sıkırsız" diyerek suç işleyen bir başka grup, iktidarın en merkezine, seslenmesi ge-

reken, hareket halinde olan, tabanın geri kalan kesimini örgütlemeye yeteneğine sahip olan odayın kendisi olduğunu gösteriyor.

Şarkı aynı şarkıyken, dört yıldır dinlenir çalınırken, şarkıda Adem ve Havva'yla ilgili sözlerle kıyaslanamayacak sözler bazı dini cemaat toplantılarında söylenirken, Sezen Aksu'nun cumhurbaşkanı tarafından hedef gösterilmesinin nedeni, sanıldığı gibi tersine iktidarın gücü değil, güçsüzlüğü ve bu dağılıklığı toparlamak için muhtaç olduğu kitlesel temelle karşılıklı ilişkisinin bir ürünü.

Gündemin ta kendisi

Aksu'ya yönelik tehdit, iktidarın gündem değiştirmek için attığı bir adım olarak ele alınıyor. Birileri, birçok sanayi sitesinde yaşanacak enerji kesintilerini göstererek, "siz hâlâ Sezen Aksu'yla mı uğraşıyorsunuz?" diye soruyor. Yani iktidarın Türkiye'deki en ünlü sanatçıyı tehdit etmesini, bir gündem değiştirme olarak ele alıyor. Bu, çok tehlikeli bir yaklaşım. İktidar ekonomik alanda ipleri elinden kaçırdı ve derin bir ekonomik sıkıntı yaşıyor. Bu sıkıntının faturası yoksullara yıkılıyor. İktidarın ekonomi politikasının özü bu.

Ama sahici gündem ekonomiden ibaret değil. Demokrasi ve özgürlükler alanı da sahici gündemin merkezinde yer alıyor. Bu tam da gündemin, iktidarın politika yapma tarzının, tabanına ve muhalefete seslenme tarzının özü. Seçim saati hızlandıkça örneklerine daha çok şahit olacağız. Her tartışma fakirlik gündemini gizlemek için yapılmıyor. Pandoranın kutusu açılıyor, bir aşamada zembereğinden boşalır gibi üstümüze boca edileceklerin fragmanı Sezen Aksu'ya yapılıyor.

Bu yüzden bir sanatçıya yöneltilen akıl almaz tehdit özgürlüklere, düşünce ve ifade özgürlüğüne yönelik, kendi zihinlerinin yansıması bir dünya kurmak isteyen otoriter rejimlerin alışkanlığı olan bir saldırdır. Bu çok gerçek bir saldırdır. Bu saldırıya göğüs germeden, demokrasinin her bir zerresini savunmadan, ekonomik alanda yaşanan sıkıntılardan faturasının emekçilere yüklenmesine karşı mücadele etmek imkansızdır.

Bir sanatçının dilini koparmakla bir grevi yasaklamak arasında sandığımızdan çok daha kesin bir bağ vardır.

Çaresizlik ve ters tepen taktikler

Çürümekte olan bir mecburlar koalisyonu olarak iktidar ittifakının bu politika yapma tarzını tercih etmesi tercih edebileceği bir başka politika yapma tarzının kalmamasından. Bu yüzden, politika faizini düşürmesine rağmen genel faiz oranlarının "nas" gibi kavramlara aldırış etmeden artmaya

Sezen Aksu, Hrant Dink öldürüldükten sonra yaptığı taziyeye ziyaretinde Rakel Dink'e Hrant Dink için yazdığı Güvercin isimli şarkının sözlerini vermişti. 2009'da Hrant Dink anmasında Güvercin şarkısını söyledikten sonra Rakel Dink ve Sezen Aksu sahnede.

12 Eylül askeri darbesinin yaşını küçülterek aştığı Erdal Eren için, sözlerini Aysel Gürel'in yazdığı bestesini Onno Tunç'un yaptığı Son Bakış şarkısını Sezen Aksu Söylüyor albümünde yer almaktadır.

devam etmesi gibi hedeflediğinin tam tersi sonuçlara yol açacağını bile iktidar bu nobran tutumunu devam ettirecek. 800 bin oy fark yiyeceğini fark edmeden İstanbul seçimlerini tekarlatacak, Kürtleri daha da birleştireceğini fark etmeden Edirne'yi İmralı'ya şikâyet edecek, AKP'ye oy veren yüzbinlerce kadının tepkisinin ne olduğunu ölçmeden İstanbul Sözleşmesi'nden çekilecek, hayvanları seven, sokak hayvanlarının rahatı için canını verecek yüzbinlerce

Ceylan Önkol, 28 Eylül 2009'da Diyarbakır'ın Lice ilçesinde koyun otlatırken evinden 200 metre ötede havan topuyla vuruldu. Ceylan öldürüldüğünde 12 yaşındaydı. Sezen Aksu Ceylan için bir şarkı yazdı. Yazdığı Ceylan isimli şarkısını Tarkan ile birlikte söylediler.

insanı görmezden gelerek hayvanlar üzerinde örgütlü bir şiddeti tırmandıracak. Bu alanların hepsinde fark yemeye devam edecek. Halk ekmek kuyruklarında uzun kuyruklar oluşmasına, enerji kesintisiyle sanayi sitelerinin kapısına kilit vurulmasıyla, ekonominin kitabını yazmakla övünürken enflasyon rekoru kırılmasıyla bu farkı her an her saniye yemeye devam edecek.

Sonunda, Sezen Aksu gibi milyonlarca ama milyonlarca insanın ruhuna dokunmuş bir sanatçıya, neredeyse kitlesel bir Sezen Aksu partisi oluşmasına neden olarak tehditler savurmaya devam edecek.

Karşımızda, her şeye hakim, planlı programlı ekonomik ve siyasi hamleleri arka arkaya gündeme getiren bir iktidar yok. Karşımızda tabanını kaybeden, derin bir yönetim bunalımı yaşayan, ekonominin iplerini elinden kaçırmış olan, yaptıklarıyla daha da kötüsünü yapabileceğini göstermek istediği için korku imparatorluğunun tuğlalarını örmeyi kullanabildiği asli enstrüman olarak ele alan bir iktidar var. Yoksa bir iktidar taraftarlarına "kafalarına sıkırsız" diye basın açıklaması yaptırır mı? Bir iktidar, Sezen Aksu'yu böylesine bir üslupla hedef tahtasına koyar mı?

MUTFAK ATEŞ PAHASI

Yılın daha ilk dakikalarında elektriğe, doğalgaza, akaryakıt ürünlerine, ulaşım astronomik zamlar yapıldı. Elektrik ve doğalgazda Ocak faturaları insanları şok etti. Fatura bedelleri ortalama iki katına çıktı.

Ayda 150 kwsaat tüketimlerde konutların elektrik fatura bedeli 137 liradan 205 liraya yükseldi, 150 kwsaat üstü tüketimler ise daha fazla pahalılandı. Konutlarda kışın ortalama 300 kwsaatlik elektrik tüketimi olur, bunun bedeli 500 lirayı geçti.

Doğal gazın m³'ü 1,9 liradan 2,4 liraya yükseldi. Konutlarda kış aylarında ortalama 300 m³ doğal gaz harcaması, bunun bedeli 720 liraya yükseldi.

Bu bedellere telefon, internet, su bedelleri olarak en az 300 lira eklendiğinde konutların ortalama fatura harcaması bin 500 liranın üzerine çıktı. İşyerlerinde ise bu kalemlerde zam oranları çok daha yüksek. Her bir esnafın ortalama fatura bedeli en az 5 bin liraya yükselmiş durumda.

Geçen yıldan bugüne petrol ürünlerine yüzde 100 ile yüzde 150 arasında zam yapıldı. Sürekli gelen zamlarla benzinin fiyatı 14,2 lira, motorinin 14,4 lira, LPG'nin 9,3 lira oldu. Yakın zamanda petrol ürünlerine yeni zamların gelmesi, benzinin ve motorinin fiyatının 16 liraya çıkması bekleniyor.

Ulaşımaya yüzde 36 zam geldi. Mavi kart bedeli tam 430 lira, öğrenci 78 lira oldu. Diğer ulaşım araçlarına ödenenlerle birlikte işe veya okula giden ve sadece toplu ulaşım araçlarını kullanan bir kişinin ortalama ulaşım bedeli geçen yıl 400 lira iken bu yıl 800 liraya yükseldi.

Gıda fiyatlarındaki artış ise artık takip edilemez boyutta. Marketler fiyatları değiştirmek için yeni yöntemler geliştiriyorlar. 2021'de yüzde 44 oranında artış gösteren gıda fiyatları, sadece 2021 Aralık ayında yüzde 16 oranında arttı. Ocak ayında da gıda fiyatlarında benzer bir artış yaşanıyor. 4 kişilik ailenin gıda harcamaları toplamı Aralık

ayında 4 bin 13 liraydı, Ocak ayında bu rakamın 4 bin 700 liraya çıkması bekleniyor.

Kiralarda artış oranları bazı semtlerde yüzde 200'e kadar çıktı. Özellikle yeni taşınanlar için kiralık evlerin fiyatı en az 3 bin liraya yükselmiş durumda.

Ücretler sürekli eriyor

Fiyatlar hızla artarken ücretlere gelen zamlar mütevazı olmaya devam ediyor.

En yüksek zam asgari ücrete yüzde 51 olarak geldi, asgari ücret 4 bin 251 lira oldu. Kamuda memur ve memur emeklilerinin maaşlarına ortalama yüzde 30, işçi emeklilerine yüzde 25 zam yapıldı. Kamu işçileri geçtiğimiz Ağustos ayında toplu sözleşme imzalamış ve ortalama ücretleri 3 bin 500 lira olmuştu. Şimdi asgari ücretin altında kalan bu miktarlar asgari ücrete çekilecek, yani kamu işçilerinin ortalama ücreti 4 bin 251 lira olacak.

Özel sektörde, metal iş kolundaki grup toplu iş sözleşmesinde karara bağlanan zam oranı yüzde 27, ortalama ücret 6 bin lira. Ancak özel sektör genelinde ortalama ücret asgari ücrete çok yaklaşmış durumda. Patronlar, kayıt dışı çalıştırdıkları çok sayıda yerli ve göçmen işçiye asgari ücretin altında para veriyor.

4 bin 251 liralık asgari ücret, muhtemelen Şubat başında 4 bin 700 lira olarak açıklanacak olan açlık sınırının epeyce altında kalmış olacak. Geçen yıl asgari ücret, Haziran ayında açlık sınırının altına inmişti, bu yıl asgari ücret bir ay bile dayanmamış olacak.

Sonuç olarak fiyatlar hızla artıyor, her gün artıyor, ücretler ise yılda bir veya iki defa zamlanıyor. Bu zamlar da fiyatlardaki artışa yetişemiyor.

Ücretlere yapılan zamlar, Kasım, Aralık, Ocak fiyat artışları ile eriyip gitti. Bütün işçiler ve memurlar en kısa zamanda ek zam talebi ile alanlara çıkmak zorunda.

BARIŞTAN YANA
Yıldız Önen

GÖÇMENLERLE DAYANIŞMA HAREKETİ BÜYÜYOR

Zaman zaman meydanın ırkçılara kaldığını, sadece onların sözünün hükmünün geçerli olduğunu düşünsek de göçmenlerle dayanışmak için varını yoğunu ortaya koyanların da küçümsenmemesi gerekiyor. Suriye'de iç savaş derinleşip milyonlarca göçmen kitleler halinde yaşadıkları yerleri terk etmeye zorlandı ve Türkiye'ye giriş yaptı. Göçmenlerin Türkiye'ye gelmesi bir yandan göçmen karşıtlarının Türkiye'nin dış politikasının hincını göçmenlerden çıkartmak istemesi ve AKP karşıtlığıyla göçmen karşıtlığını karıştırmaları nedeniyle ırkçı bir tepkiye yol açtı. Öte yandan göçmenlerle dayanışmak için tüm gücünü ortaya serenler hareketi de başladı. Göçmen dayanışma ağları, dernekler ve platformlar kuruldu, politik kampanyalar ve eylemler yapıldı.

Son yıllarda, AKP'ye karşı muhalefeti göçmen düşmanlığı üzerinden örgütlemenin sunduğu konfor, sadece göçmen düşmanlığı ve ırkçılık yapmak üzere örgütlenen özel partilerin ortaya çıkması, kasıtlı yalanlarla birleşip pogrom girişimlerine, ırkçı cinayetlere yol açtı.

Yalana dayalı propaganda, göçmenlerin yaşanan hemen her kötülüğün sorumlusu olduğu yönündeki kara propagandayla birleşince, ırkçı cinayete susamış olanlar da ellerini rahat hissettiler.

Altındağ'da yaşanan linç girişiminin arkasında bu eğilim yatıyor.

Bu yüzden, uzun bir süredir göçmenlerle dayanışan birçok kampanya bir araya gelip daha büyük, daha birleşik bir hareketi inşa etmek için örgütleniyorduk.

Bu çabamız meyvelerini verdi. Sığınmacılar Platformu içlerinde Suriyeli sığınmacılar tarafından kurulan dernek ve STK'ların da olduğu 71 kurum ve kuruluşun imzasını bir bildiri yayınladı. Yapılan basın toplantısında "göçmen karşıtı ırkçılığa karşı hak temelli ortak bir tutum" çağrısı yapıldı. Basın toplantısında birçok kurumdan temsilci konuştu. Konuşmalarda öne çıkan vurgular şöyleydi:

-Mesele insani ve vicdani bir mesele olmakla birlikte sadece bu şekilde çözülemez. Acilen hukuk ve adalet çerçevesini geliştirmek gerekir.

-Sosyal medyanın nefret yaymak için kullanımına karşı etkin tedbirler gerekir. Ayrımcılık ve ırkçılık cezasız kalmamalıdır.

-10 yıl sonra artık yapılması gereken ciddi bir biçimde entegrasyonu konuşmaktır. Bu konuda tüm aktörlerin görev alması gerekir.

-Türkiye toplumunu Suriyelilerin neden burada olduğu ile ilgili eğitmek gerekiyor - entegrasyon ve uyumun iki taraflı olduğunu unutmamak gerekiyor.

-Türkiye'de Ümit Özdağ gibi ırkçılara karşı Suriyelilerle dayanışan bir hareket inşa etmek gerekiyor.

-Suriyeli ve diğer göçmenlerin ucuz iş gücü olarak görüldüğü sistemin değişmesi gerekir. tüm göçmenlere çalışma izni verilmeli.

Göçmenlerle hem somut dayanışmayı hem de ırkçılığa karşı politik kampanyaları örgütleyecek dayanışma ağlarını inşa etmek için şimdi daha avantajlıyız.

KESK eylemi.

BIDEN'IN BİR YILI

ALEX CALLINICOS

Geçtiğimiz perşembe günü Joe Biden Birleşik Devletler'in cumhurbaşkanı olarak bir yılını doldurdu.

Başkanlığının sıra dışı bir başlangıcı olmuştu. Aşırı sağın 6 ocak günü gerçekleştirdiği Senato binasını ele geçirme girişiminin tekrarlanmaması için, Biden'ın başkanlığı devraldığı gün tepeden turnağa silahlı 25.000 Milli Muhafız Washington'da konuşlanmıştı.

Buna rağmen, Biden'ın başkanlığı büyük umutlar uyandırmıştı. İddialı bir ekonomik program uygulayacağını ilan ediyordu. Programın amacı ABD ekonomisinin altyapısını yeniden inşa etmek, ekonomik eşitsizliği azaltmak ve ABD kapitalizminin rekabet gücünü arttırmaktı.

Başarılı olduğu taktirde bu programın üç tehlide karşı etkili olacağı bekleniyordu: İklim değişikliği, Çin'in küresel ABD hegemonyasını alt etmesi ve Trump'ın Cumhuriyetçi Parti içinde egemen kıldığı aşırı sağ. Şimdi ise Biden'ın planları Temsilciler Meclisi ile Senato'daki tikanıklığa kurban gidecek gibi görünüyor.

Demokratlar 2020'de Temsilciler Meclisi'nde çok küçük bir çoğunluk kazandılar, Senato'da sandalyelerin sadece yarısını elde ettiler. Bu durum, ikisi de Demokrat olan West Virginia senatörü Joe Manchin ile Arizona senatörü Kyrsten Sinema'nın olağanüstü ölçüde güçlü olmasına yol açıyor.

Medya bu ikisini "ılımlı" politikacılar olarak tanımlıyor. Oysa ikisi de, ya gerçekten inandıkları ya da oportünist oldukları için, Cumhuriyetçi Parti içinde yükselmekte olan sağa sürekli ödün veriyor.

Örneğin Biden'ı, ABD'deki sosyal devleti Batı Avrupa standartlarına daha yakın bir hâle getirmeyi amaçlayan yasa-

nın sağını solunu kırmaya zorladılar. Sonra da Manchin yasayı tümüyle veto etti.

Bunun ardından Biden oy hakkına odaklandı. 2020 yenilgisinden çıkardıkları dersle Cumhuriyetçi Parti genellikle Demokrat Parti'ye oy veren yoksul siyahların oy kullanmasını zorlaştıran yasalar çıkartıyor. Biden bunu engellemeyi amaçlıyordu.

Fakat Sinema ile Manchin, Biden'ın desteklediği iki yasayı Senato'da Cumhuriyetçilerin engellemesini mümkün kılacak şekilde davranarak oy hakkı konusunda da Biden'ın çabalarını boşa çıkarmış gibi görünüyor.

Arkasından, üçüncü bir hezimet. Biden büyük işverenlere, tüm çalışanlarını ya aşırı olmaya ya da negatif test sonucu göstermeye zorlama talimatı vermeyi amaçlıyordu. Muhafazakârların çoğunlukta olduğu Yüce Mahkeme üç oya karşı altı oyla bunu engelledi.

Bu arada, ABD ile Rusya arasında Ukrayna krizini çözmek amacıyla yürütülen görüşmeler kötü gidiyordu. Washington Post gazetesinin yorumu şöyleydi: "Biden gücünün sınırlarını ve başkanlığının kırılğan hâlini birkaç kez hatırlamak zorunda kalmış oldu."

Biden'ın bu kırılğanlığı ve zayıflığı bir zamandır gelişen bir şey. Geçen ağustos ayında Afganistan'dan askerlerin çekilmesi sürecinde yaşanan keşmekeş Biden'ı kamuoyu yoklamalarında olumsuz etkilemişti. O zamandan beri yüzde 43 olumlu ile yüzde 50 olumsuz arasında sıkışmış durumda.

Bu arada enflasyon yükseliyor ve 1982 yılından beri en yüksek düzeyine ulaşmış durumda. Cumhuriyetçiler ve Manchin gibileri yüksek enflasyonu Biden'ın yüksek devlet harcamalarına bağlıyor; oysa asıl yüksek harcamalar Trump döneminde yapılmıştı.

Financial Times gazetesinde Edward Luce şöyle yazıyor: "1970'lerin Amerika'sı ile bugün arasındaki paralellikleri görmek için ille de 50 yaşının üstünde olmak gerekmiyor. O onyılın özellikleri hemen tanınabilir: yükselen enflasyon, siyasî koyvermişlik, artan suç oranları ve kaygılandırıcı jeopolitik gelişmeler."

Luce şunu ima ediyor: Biden'ın sonu da 1980'de başkanlık seçimlerini ezici bir yenilgiyle Ronald Reagan'a kaybeden Jimmy Carter gibi olabilir. Ve ikaz ediyor: "Amerika'da değişim giderek imkânsız hâle geliyor."

Fetiş haline getirilmiş olan 1789 anayasasının demokratik değişimi engellemek üzere tasarıldığını belirtiyor. Ama şu anda daha acil olan sorun, bugün ABD siyasetinde asıl dinamik olan gücün Trump ve taraftarlarının egemenliği altındaki Cumhuriyetçi Parti olması.

Neler planladıkları çok açık: Biden'ın programını sabote etmek ve Kasım ayında ara seçimlerde Temsilciler Meclisi ile Senato'da çoğunluk elde etmek. İki yıl sonra da başkanlığı tekrar kazanarak Trump'ın politikalarına benzeyen ama daha tutarlı ve etkin bir şekilde uygulanacakları için belki de daha tehlikeli olan politikalar uygulamak. Bu planları kim engelleyebilir? Taraftarları 2024'te Hillary Clinton'ın başkan adaylığına hazırlanıyor, ama tabii ki Clinton engelleyemez.

Aşırı sağın yükselmesine karşı ancak hem Cumhuriyetçilerden hem Demokratlardan farklı olan gerçek sol bir alternatif mücadele edebilir.

Socialist Worker'dan çeviren Roni Margulies.

KAPİTALİST FELAKET: İKLİM KRİZİ VE TEHLİKELİ UMUTLAR

Geçtiğimiz yıl açıklanan IPCC raporundan sonra bizzat BM Genel Sekreteri Guterres'in söylediği "gezegen için kırmızı alarm" uyarısı tüm gerçekçiliğiyle devam ediyor.

Avrupa Birliği Copernicus İklim Değişikliği Servisi'ne göre 2021 dünya genelinde kayıtlara geçen en sıcak beşinci yıl oldu. Pasifik Okyanusu'nda gerçekleşen La Nina hava olayı sebebiyle sıcaklıklar biraz olsun düşerken 2021 yılı yine de büyük iklim felaketleriyle kayda geçmişti. Fakat okyanus sıcaklıkları açısından 2021 tarihin en sıcak yılı oldu.

Bilim insanları iklim değişimiyle ilgili olarak başka iki rekor daha kırıldığını açıkladılar. Karbondioksit konsantrasyonlarının geçen yıl milyonda 414,3 parçacığa (ppm) ulaştığı ve yeni bir rekor kırıldığı açıklandı. Atmosferdeki metan seviyeleri ise "benzeri görülmemiş" bir ortalamaya ulaşarak milyarda yaklaşık 1.876 parçacık oldu. Metan, karbondioksitten 84 kat fazla ısı tutması sebebiyle küresel ısınmayı hızlandırma potansiyeli taşıyor.

30 yılı aşkın bir süredir hava durumu kayıtlarını derleyen bir klimatologa göre, dünya çapında 400'den fazla meteoroloji istasyonu 2021'de tüm zamanların en yüksek sıcaklık rekorlarını kırdı. Bu ülkelerin 10 tanesi ulusal en yük-

sek sıcaklık rekorlarını kırdı. Bu ülkeler arasında Türkiye de bulunuyor. Türkiye'de en yüksek sıcaklık rekoru 49,1°C ile Cizre'de ölçülmüştü.

Gezegen kırmızı alarm vermeye devam ederken Kasım ayında gerçekleşen COP26 zirvesinden çıkan belki de tek somut karar olan kömürden adım adım çıkma konusunda daha Ocak ayının ilk haftalarında olumsuz haberler çıktı.

Önce Çekya kömürden çıkış planını 2030'dan 2033'e çektiğini açıkladı sonra da ABD'nin 2021 kömür emisyonlarının azalması gerekirken %17 artış gösterdiği açıklandı. Çin ise zaten "enerji krizi" bahanesiyle kömürden çıkış programını fiilen askıya almış durumdaydı. Çin'in 2021'de kömür kaynaklı enerji üretimi %9 artış gösterdi.

Sistem değişikliği yerine sahte umutlar

Fosil kapitalizm kendini dönüştürmekten ne kadar aciz olduğunu kanıtlarken devletler fosil yakıtları terk etmek yerine sahte umutlara bel bağlıyor. Hatta yeni felaketlerin önünü açabilecek tehlikeli işlere de kalkışmış durumdadılar.

Yenilenebilir kaynaklar yerine var olan fosil altyapısını ufak değişikliklerle kullanmaya devam edilmesini sağlayacak hidrojen enerjisi ve karbon yakalama teknolojileri bunlardan en bilinenleri.

Avrupa Birliği'nin kömürden çıkışa karşı nükleer enerjiyi yeşil yatırım olarak isimlendirerek teşvik kapsamına alma tartışmaları da sürüyor.

Tüm bunlardan daha tehlikeli olmak üzere Ocak ayının ilk haftasında Çin'in geliştirdiği ve 'yapay güneş' olarak adlandırılan nükleer füzyon reaktörü, 17 dakika boyunca 70 milyon derecede kalarak güneşten 5 kat fazla sıcaklığa ulaştı. Sonuçları öngörülemeyen bu alanda araştırma yapan tek ülke Çin değil üstelik.

En son Tonga adasını vuran denizaltı volkan patlaması ile atmosfere saçılan kükürt dioksitin güneş ışınlarını yansıtma özelliği dünyanın gözünü bu yeni 'umuda' çevirdi. Her bir felaketi fırsat olarak gören kapitalistler ve devletler ciddi ciddi atmosfere bu partikülleri salmayı dahi planlıyorlar ve volkan patlamasını bir deney olarak görebiliyorlar. Ama kârlarından vazgeçmeyi asla düşünmüyorlar.

"ERDOĞAN'IN SÖYLEDİĞİNE DEĞİL, YAPTIĞINA BAKMAK"

Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın geçen geçtiğimiz hafta partisinin Meclis grubu toplantısında söylediği "**Edirne'deki, en büyük hesabı İmralı'dakine verecek**" sözü doğal olarak çeşitli tartışmalara ve yorumlara neden oldu. Erdoğan'ın açıklamasını Barış Vakfı sözcüsü **Hakan Tahmaz** ile konuştuk:

Hakan Tahmaz: Bu sözlerin seçim hesabıyla edildiği bir gerçek. Önümüzdeki cumhurbaşkanlığı seçimlerini belirleyecek olan iki seçmen kümesini yeni genç seçmenlerle Kürtlerin oluşturduğu, bugüne kadar yapılan bütün saha araştırmalarının ortak sonucu. Aynı veriler, AK Parti'den en hızlı ve toplu kopuşun, bölgedeki ve Batı illerindeki Kürt seçmenlerde yaşandığını gösteriyor.

31 Mart 2019 yerel seçimlerinde büyük şehirlerde, özellikle de 23 Haziran'da tekrarlanan İstanbul seçimlerindeki seçmen davranışının analizinde bu durum çok açık görülebilir.

Bu nedenle Erdoğan'ın bu hamlesini, hem Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde Millet İttifakı ile HDP'li Kürt seçmeni birbirinden uzaklaştırmak, muhalifler arasındaki çatlaklıkları derinleştirmek amaçlı hem de kendi Kürt seçmenini konsolide etmek amaçlı bir hamle olarak görmek gerekir.

Kürt seçmenler bu çıkışı nasıl ele alırlar sizce?

Kürt seçimde gözlenen AK Parti'den bu hızlı ve toplu kopuşun ortak noktası, Kürt meselesinde iktidarın izlediği yanlış politikalarından başka bir şey değil. Yani güvenlikçi, kimlik haklarını inkâr eden ve siyasal tasfiye eksenli Kürt karşıtı politikalarıdır. Başka bir ifadeyle Kürtlerin gücü Kürt sorununun siyasal çözümü iradeleridir.

Tam da bu noktada, çözümsüzlüğe terk edilmiş ve tali plana itilmiş Kürt sorununun ağır siyasal, ekonomik ve sosyal maliyeti görmezden gelinemediği durumda; bütün ana akım siyasi aktörler Kürt meselesine dair, siyasal ajandalarına uygun tarz ve yöntemlerle sık sık çeşitli çıkışlar yapma gereği duymaktalar. Böylece Kürt sorununu idrak edememiş veya kabullenememiş Türk siyasetçiler sorunu araçsallaştırmayı sürdürüyorlar.

AK Parti lideri Recep Tayyip Erdoğan'ın bunu son dönemde Çözüm Süreci üzerinden yapıyor olması ayrıca dikkat çekici. Hatırlanacağı gibi Cumhurbaşkanı uzun bir aradan sonra 2021 Temmuz'unun ilk günlerinde Diyarbakır'a gitti. Neredeyse Kürtler dışında herkesin unutmaya çalıştığı çözüm sürecini hatırlatarak "Çözüm Sürecini biz başlattık ama biz bitirmedik" diye konuştu, Kürt tarafını suçladı.

Erdoğan'ın bu iki konuşmasından anlaşılacak başka bir şey de 2015 yılında çözüm masasını devirmenin siyasal bedelinin ağır olduğunu yeni fark etmiş olması.

Kürt siyasetçileri ve HDP'yi köşeye sıkıştırmak mı hedefleniyor?

Erdoğan, muhafazakâr Kürt seçmen nezdinde kendini temize çıkarmak için, HDP eski eş başkanı Selahattin Demirtaş ile PKK lideri Abdullah Öcalan arasındaki gizli olmayan çözüm sürecine yaklaşım farklılığından veya Kürt siyasal hareketi içindeki tartışmalardan medet umuyor. Tıpkı, 23 Haziran 2019'da yenilenen İstanbul seçimlerinden iki gün önce Öcalan'a lehlerine mektup yazdırması ve Osman Öcalan'ı devlet televizyonundan konuşturması gibi.

Son gelişmeyi; Öcalan'ın Kürtleri Millet İttifakından uzaklaştıracak veya AK Parti'ye yönlendirecek bir çıkışı, mektubu olabileceğine dair okumak, yorumlamak tam da iktidar parti-

si liderinin istediği bir şeydir, ama yanlış bir beklentidir.

Anlaşıyor ki, Erdoğan çözüm sürecinde "devletin verdiği tavizlere" rağmen, Kürt siyasetinde işi yokuşa sürenlerin kim olduğu sınırında bir tartışma yürütmek istiyor. Kendi siyasal bekası için tehdit olarak gördüğü HDP'nin siyasal olarak etkisizleştirilmesini amaçlıyor. Kürt sorununun özünün ve çözümünün konuşulmasının önüne geçmek istiyor.

Bunu, Kürt siyasal hareketi içindeki farkı yaklaşımları çatıştırarak, ayrışmayı derinleştirerek, bölerek ve demokratik siyasetçileri tasfiye ederek başarmak istiyor.

Bu, Kürt hareketinin yanlış okunmasına dayanan bir değerlendirmedir ve beklentidir. Aynı zamanda PKK lideri Öcalan'ı siyaseten yeterince anlayamamanın bir sonucudur.

Bugüne kadar PKK lideri Abdullah Öcalan'ın kendisini, aynı zamanda hareketin ve Kürtlerin Öcalan'ın hareket içindeki konumlandığı yerini, Öcalan'ın ve Kürtlerin siyaset yapma tarzını kavramadan, böylesine beklentiler içine çok sık girildi.

1999 yılında Öcalan'ın mahkeme süreci başladığında devlet böylesi bir beklenti ile hareket etmişti. Hatta bunun için uluslararası ilişkilerini harekete geçirmişti. Lidersiz silahlı PKK'yi tasfiye etme çabalarının ne derece sonuç verdiği ortada. Tek başına Suriye'deki durum bile çok şeyi anlatıyor olsa gerek.

Kürtler bu tartışmalarda kararlarını nasıl şekillendiriyorlar sizce?

Kürtler, özellikle de HDP seçmeni artık Erdoğan'ın ne dediğin-

den çok ne yaptığına bakıyor. Bu durum bütün Türk siyaseti için de geçerli görünüyor.

Öcalan'ın iktidarın beklentisine yanıt verecek bir yeni girişiminin zayıflığı kadar, böylesi bir girişimin Kürtler nezdinde yanıtız kalacağını görmemek, ancak ya Kürt karşıtlığıyla ya da Kürtlerin politikleşme düzeyini hafife almaktan kaynaklanıyor. Sanırım bugün Türk siyaseti ve toplumsal aktörleri için farklı ölçülerde de olsa her ikisi de geçerli.

Kürt sorunu nasıl bir boyuta ulaştı?

Türk siyaseti Kürtlerin politik olgunluğunu görmezden gelecek içine yuvarlandığı açmazını aşmak zorunda. Kürt meselesinin çözümsüzlük siyasetinin faturası her geçen gün daha da ağırlaşıyor. Kürt meselesinin boyutları çok derinleşiyor.

Meselelerin ciddiyetini idrak etmeden konunun etrafından doluşmak veya eski ezberleri tekrar etmek mevcut krizle yaşamaya mahkûm olmaktır. Bugün Türk siyasetinin hedefi, Kürt meselesini sürdürülebilir halde tutabilmek. Kürtlerin kimliksel, siyasal haklarına ulaşmalarını, Türk siyasetinin beka meselesi olarak algılamaktalar.

Türk milliyetçisi İyi Parti muhalefeti, MHP ise iktidar partisini tahakkümü altına almış durumda. Bu sürdürüldüğü sürece, Türkiye'nin yapısal, kurumsal, radikal demokratik reformlar yapabilmesi mümkün gözüküyor. Kürt meselesi görmezden gelinerek Türkiye'nin meseleleri çözülemeyecek. Önümüzdeki dönem bu gerçeği bütün boyutla kavrayanların siyasal şansı olacak.

MİLİTARİST KAMPLAŞMADA TEHLİKELİ GELİŞMELER

Özdeş Özbay ABD, Çin, Rusya gibi emperyalist ülkeler arasındaki gerilimin dinamiklerini inceliyor ve çeşitli bölgelerdeki ülkelerin emperyalizmin müdahalesiyle sık sık yüzleşmek zorunda kaldığını tartışıyor.

Dünya bir süredir bazı yorumcuların “yeni soğuk savaş” dediği bir dizi gelişmeyi yaşıyor ancak Ukrayna, Tayvan, Belarus üzerinden yaşanan bu askeri gerilim soğuk savaşın sıcak savaşa dönüşme ihtimali taşıyan Küba krizine de oldukça benziyor.

Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Antonio Guterres, önceki aylarda ABD-Çin arasında yeni bir soğuk savaş riski olduğunu söylemiş ancak Sovyetler Birliği ile ABD arasındaki eski soğuk savaş dönemine kıyasla “Şimdi bugün her şey daha istikrarsız ve geçmişte kriz yönetmek için var olan tecrübe bile artık yok” diye eklemiştir. Kazakistan’da son haftalarda yaşanan olayları bu yeni emperyalist kamplaşma üzerinden açıklamak gerekiyor.

Kazakistan’da halk isyanı ve rejim bas-kısı

Ocak ayının ilk haftasında Kazakistan’da Tokayev yönetimi gaz fiyatlarında artış yapınca ekonomik sebeplerle eylemler başlamıştı. SSCB’den ayrıldıktan sonra eski ‘komünist’ bürokrasi, daha doğru bir tanımlamayla eski devlet kapitalizmi rejiminin egemen sınıfı, yeni kapitalist ulus

devletin başına geçmişti. Önceki başkan Nazarbayev’in hala perde arkasından ülkeyi yönettiği söyleniyordu.

Ekonomik taleplerle başlayan halk isyanı hızla politik taleplere de evrildi. Özgürlük, sosyal adalet ve demokrasi talebi sadece Kazakistan rejimi için değil benzer rejimlerin hâkim olduğu tüm Orta Asya için bir tehdit oluşturuyordu. Bu da bölgenin hâkim güçleri olan Rusya ve Çin için kabul edilemez gelişmelerdi.

Bu nedenle Kazakistan rejimi bir haftalık bir ‘tahammülden’ sonra eylemlere saldırdı. 225 kişi hayatını kaybetti ve 10 bin kadar kişi gözaltına alındı. Rusya ve Çin’in ağız birliği ederek “bölgede renkli devrimlere” izin vermeyeceğiz açıklamasının ardından Kazakistan, Rusya liderliğindeki askeri ittifak olan Kolektif Güvenlik Anlaşması Örgütü’nden (KGAÖ) Barış Gücü yolaması için yardım istedi. Sınırlı sayıda da olsa çoğu Rus askerinden oluşan birlikler Kazakistan’a yerleşti. Rusya ile birlikte asker gönderen diğer ülkeler de Belarus, Ermenistan, Kırgızistan ve Tacikistan oldu.

Kazakistan’daki halk isyanı böylece şimdilik ezilmiş oldu ancak Kazakistan örneği bize emperyalist kamplar arası rekabetin nasıl çevre ülkelere etki edebildiğini gösterdi. Artık her ülke içeriden gelişen isyanları dış güçlere bağlıyor ve emperyalist kamplardan birini desteğe çağırıyor.

Bu gelişmeleri Rusya’nın daha önce “renkli devrimler” denilen halk isyanları döneminde nasıl Gürcistan’ı işgal ettiği, Ukrayna’da iç savaş çıkarıp Kırım’ı ilhak ettiği, Suriye’de rejimi destekleyerek nasıl savaşa müdahil olduğu ve Çin’in nasıl Hong Kong’taki özerkliği yerle bir ettiği ve Tayvan’ı işgalle tehdit ettiği gibi gelişmelerle yan yana okumak gerekiyor.

Yeni soğuk savaş

ABD uzun zamandan beri dünyanın gerileyen ama hala açık ara en büyük askeri gücü olmayı sürdüren ülkesi durumunda. Dünya Bankası verilerine göre ABD, 1960 yılında 1,4 trilyon dolarlık dünya ekonomisiyle tek başına 543 milyar dolarlık üretim yapan bir güçtü. Çin ise sadece 60 milyar dolar üretim yapan bir ekonomiydi. 2020 yılında ise dünya GSYH miktarı 84 trilyon dolara çıktı. ABD yine birinci konumdaydı 21 trilyon dolarlık bütçesiyle ama bu sefer Çin 15 trilyon dolar ile hemen arkasında yer almıştı. Yani ABD üretimdeki hegemonyasını hızla Çin’e kaptırmakta. Rusya ise ekonomik açıdan ABD’yi tehdit etmekten çok uzak.

Askeri harcamalara bakıldığında ise ABD hala uzak ara önde ama Çin o alanda da ABD’ye yaklaşmakta. Stockholm Uluslararası Barış Enstitüsü’ne (SIPRI) göre ABD’nin 2021 yılındaki askeri harcamalar bütçesi 778 milyar dolar. İkinci sıradaki Çin ise bu sefer 252 milyar dolarla çok çok

geride. Üstelik bu uçurum uzun yıllardır böyle devam ediyor. Ama yine de ABD’nin ekonomik üstünlüğü kaybetmekte olması sebebiyle bu açık da kapanma eğilimin-

İki emperyalist kampın arka arkaya gerçekleştirdiği askeri tatbikatlar yeni soğuk savaş denmesinin ana nedeni.

de. Rusya ise 60 milyar dolarlık askeri bütçeyle oldukça geriden geliyor.

Fakat bu tabloda dengeleri değiştiren bir etken var. ABD’nin 10 binin üzerinde nükleer silahı varken Çin’in sadece 400 civarında nükleer silahı olduğu tahmin ediliyor. Öte yandan Rusya sahip olduğu 8.600 nükleer başlık ile ABD’ye yakın olan tek nükleer güç konumunda. Yani Çin ile Rusya’nın oluşturduğu askeri ve ekonomik kamp ABD ve Batı kampını her alanda tehdit eder konumda.

BELARUS, UKRAYNA, TAYVAN VE ŞİMDİ DE KAZAKİSTAN

ABD uzun süredir gerçek rakip olarak Çin'i görüyor olmakla birlikte Çin ile yeni bir emperyalist kamp kurmakta olan Rusya kendi bölgesinde yayılmacı bir dış politika izliyor. Bu agresif dış politika yeni değil ama giderek daha da agresifleşiyor.

Rusya, 2008'de Gürcistan'daki halk isyanından sonra askeri olarak Gürcistan'a saldırmış ve fiilen Güney Osetya ile Abhazya'yı işgal etmişti. 2011'de tüm dünyayı saran 'işgal et' eylemleri sırasında da Ukrayna'daki Rus azınlığın silahlı isyanını destekleyerek Kırım'ı ilhak etmişti. Yine Suriye'deki rejime destek vererek bir iç savaş yaşanmasına neden olan ülkelerden birisi olmuştu.

Rusya, 2020 yılında tüm rakiplerini hapse atarak yeniden seçilen Belarus diktatörü Lukaşenko'yu halk isyanına karşı desteklemişti. Lukaşenko geçtiğimiz aylarda NATO'nun eski SSCB ülkelerine doğru genişlemesi durumunda Rusya'dan nükleer silah alabileceklerini açıkladı. Şubat ayında ise Rusya, Belarus ordusu birlikte ülkenin Ukrayna ve Litvanya sınırında askeri bir tatbikat yapacak.

İki emperyalist kampın arka arkaya gerçekleştirdiği askeri tatbikatlar yeni soğuk savaş denemesinin ana nedeni. Nisan ayında ABD, Ukrayna'ya destek olmak için Karadeniz'e iki savaş gemisi göndereceğini söylemiş ancak Rusya'nın sert tepki göstermesi üzerine vazgeçmişti. Ardından Haziran ayında Rusya Savunma Bakanlığı kararlarını ihlal ettiği iddiasıyla İngiltere Kraliyet Donanması'na bağlı "HMS Defender" isimli İngiliz savaş gemisine uyarı ateşi açtı. Tehlikeli gerginlik Kırım'ın Rusya'ya ilhakını tanımayan İngiliz donanmasının Kırım'ın karasularına girmesi sonucu yaşanmıştı.

Haziran'da "Deniz Meltemi 2021" tatbikatı için 31 NATO ülkesi ve Ukrayna donanması Karadeniz'de bir araya gelmişti. Rusya, bu tatbikata provokasyon demişti. Eylül ayında ise ABD, Ukrayna'nın batısında Ukrayna ordusuyla birlikte bir tatbikat gerçekleştirmişti. Aynı günlerde yaklaşık 20 Rus savaş gemisi, Karadeniz'de hakiki muhimmat kullanılan geniş kapsamlı atış tatbikatı gerçekleştirdi.

Bu gelişmelerin ardından Temmuz'da bu sefer Güney Çin Denizi'nde benzer bir gerilim yaşandı. Çin, ABD savaş gemisini karasularını ihlal ettiği gerekçesiyle bölgeden uzaklaştırdığını açıkladı. Ağustos ayında Çin ve Rus ordusu Çin'in özerk Ningksia Huy bölgesinde 10 bin askerin katıldığı bir tatbikat gerçekleştirdi. Wall Street Journal bu tatbikatın şimdiye kadarki en kapsamlı tatbikat olduğu yorumunu yaptı. Buna göre, Rus-Çin ortak komuta ve kontrol düzenini kullanılan ilk tatbikatı bu ve iki ülke ABD'ye karşı muhtemel bir eylemde koordine yeteneğini

artırmıştı. Ardından da Ekim ayında Rusya ve Çin, Japon Denizi'nde "Deniz Etkileşimi - 2021" ortak askeri tatbikatını gerçekleştirdi.

Hong Kong'un özerkliğini uluslararası anlaşmalara rağmen ihlal eden Çin Aralık ayı sonunda da açıkça Tayvan'ın Çin'e ait olduğunu söylemişti. Çin Dışişleri Bakanı Wang Yi, Çin'in tanımadığı Tayvan için "Tayvan kullanılacak bir piyon değil, nihayetinde eve dönecek bir gezgin. Çin'in yeniden birleşmesi gerekiyor ve kesinlikle birleşecek" dedi. Bu sözler, Biden'ın Tayvan'ı Çin'e karşı koruyacaklarını açıklamasının ardından gelmişti. Aynı haftalarda ABD, Ukrayna'yı da Rusya'ya karşı koruyacaklarını açıklamıştı.

Kazakistan'daki gelişmeleri bu kamplaşma arasındaki bir nokta olarak okumak gerekiyor. Azerbaycan ile Ermenistan arasında yaşanan Dağlık Karabağ savaşı da yine bu kamplaşmanın bir yansıması. Bölgede Rusya etkisinden biraz uzaklaşan Ermenistan, Dağlık Karabağ bölgesini Azerbaycan'ın ele geçirmesinin ardından sınırına Rus askerlerinin konuşlanmasına izin vermek durumunda kalmıştı. Hatta kendisi de bir halk isyanı ile çürümüş SSCB'den kalma rejimi devirerek iktidar olmasına rağmen Paşinyan yönetimi, benzer bir isyanın yaşandığı Kazakistan'a asker göndererek Rusya ile birlikte Kazakistan'daki yozlaşmış rejimi desteklemek durumunda kaldı.

Tek yol mücadele

İklim krizi, pandemi, militarist gerilim, küresel enflasyon gibi küresel krizler tüm dünyayı felaketten felakete sürüklerken kapitalizme ve emperyalist rekabete karşı tek çözümümüz küresel eylemler ve grevler. Rusya ve Çin gibi baskıcı rejimler dahi zaman zaman isyanlarla çalkalanıyor. Bu nedenle zaten fiziksel zor yöntemlerini çok sert bir biçimde kullanıyorlar. Birçok otoriter rejim Kazakistan'da olduğu gibi halk isyanlarıyla sarsılıyor. Sudan ve Myanmar'da darbelerle karşı mücadele sürüyor.

İngiltere iklim aktivistleri ve ırkçılık karşıtı hareketle baş etmekte zorlandığı için yeni bir polis yasası geçirmeye çalışıyor. Aktivistlerin "polis devleti" kurmakla suçladığı Boris Johnson yönetimi ise zor günler geçiriyor. Binlerce kişinin sokaklarda protesto ettiği yasa tasarısı Lordlar Kamarası'nda reddedilmiş durumda.

2022 yılı belli ki askeri kamplaşmanın yükseldiği bir yıl olacak. Ancak bu kamplaşmaya karşı küresel ortak felaketlerin altında ezilen yüz milyonlarca işçi de mücadeleye girecek kaçınılmaz olarak. Yine küresel iklim eylemleri, ırkçılığa karşı eylemler ve muhtemelen savaş karşıtı eylemler göreceğiz. Yapmamız gereken bu hareketleri büyütmek ve ortaklaştırmak.

MÜSLÜMANLAR FRANSA'YI İSTILA ETTİ

GÖRÜŞ
Roni Margulies

Gazeteci Éric Zemmour, birinci turu bu yıl 10 nisan'da yapılacak olan Fransa cumhurbaşkanlığı seçimlerinde aday. Aşırı sağ oylara talip.

Geçtiğimiz Kasım ayında adaylığını ilan etti, bir hafta sonra da yeni bir parti kurdu.

Partisinin adı Yeniden Fetih.

Niye Yeniden Fetih? Nereyi fethedecek?

Fransa'yı!

Fransa'yı Müslümanlar ele geçiriyor, hatta geçirdi bile. Fransız kültürünün temel değerlerini paylaşmayan Ortadoğulu ve Kuzey Afrikalı, koyu renkli ve yabancı bir kalabalık Fransa'ya artık hâkim oldu. Zemmour ve Yeniden Fetih ülkeyi bunların elinden kurtaracak.

Bu hafta Zemmour, işlediği bir nefret suçu nedeniyle 10.000 euro ceza yedi. Ödemezse para cezası hapis cezasına çevrilecek.

Suçlu çocuk göçmenler hakkında televizyonda "Bunların hepsi hırsız, katil ve ırz düşmanı. Hepsini geldikleri yerlere geri göndermeliyiz" demek.

Zemmour geçmişte iki kez benzer suçlar nedeniyle ceza yemiş ve hakkında 16 kez soruşturma açılmış. 2011'de "narkotik kaçakçılarının çoğu ya siyah ya Arap" dediği için 10.000 euro, 2018'de "Müslümanlar Fransa'yı istila etti" dediği için 3.000 euro ceza yemiş.

Yanlış anlaşılmasın. Bunları Fransa'yı övmek için yazmıyorum.

Övülecek bir durum yok. Zemmour adaylığını açıklayalı daha iki ay bile olmamışken, kamuoyu araştırmaları seçimlerde ikinci tura kalma ihtimali olduğunu gösteriyor. Üstelik Marine Le Pen gibi köklü ve tanınmış bir faşistin olduğu bir yerde bu herif böyle hızlı bir yükseliş gösterebiliyor. Yani Fransa'da yaygın bir ırkçılık sorunu olduğu kuşkusuz.

Ama bizdekinden farklı bir durum olduğu da belli, değil mi?

Birincisi, televizyonda ırkçılık yapan, nefret suçu işleyenler hakkında dava açılıyor ve ceza yiyorlar. Bizde hiçbir ırkçı böyle bir sorun yaşamaz. İrkçı laf etmek bir yana dursun, insan öldürdüğünde bile pek sorun yaşamaz.

İkincisi, Zemmour iğrenç bir ırkçı ve İslam düşmanı olduğu için, doğal olarak, aşırı sağda yer alıyor ve Le Pen ile rekabet ediyor.

Bizde nasıl oluyor?

Şöyle:

Bolu Belediye Başkanı CHP'li Tanju Özcan, Zemmour'dan hiç farkı olmayan bir ırkçı. Dahası, Zemmour da Özcan da Ortadoğulu, Arap, Müslümanlara saldırıyor. Üstelik, Özcan Belediye Başkanı olduğu için Zemmour'dan çok daha fazla zarar verme yeteneğine sahip.

CHP yönetimi bu herife ne yaptı?

"Uyarı" cezası verdi! Yani hiçbir şey yapmadı.

Bu durum beni şaşırtmıyor. CHP'den beklediğim zaten budur.

Ama Türkiye'nin ve hepimizin kurtuluşunun CHP'ye bağlı olduğunu savunanlar gerçekten şaşırtıyor beni.

ROSA'NIN DEVRİMCİ MİRASI: GELECEK HER YERDE BOLŞEVİZMİN!

Rosa Luxemburg, 1871'de Polonya'da Yahudi bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Çok genç yaşlarından itibaren devrimci mücadeleye atıldı ve bütün ömrünü işçi hareketinin içerisinde aşağıdan sosyalizm geleneğini savunan bir aktivist olarak geçirdi.

Çocukluğunda yaşadığı bir hastalık nedeniyle total kalmış ve bir yıl yatağa mahkûm olmuştu. Ancak hayatı ilerledikçe başka trajedileri keşfetti. Cinsiyetçiliğin bugüne göre çok daha egemen olduğu bir dünyada kadındı. Aynı zamanda ezilen bir ulusun mensubu olarak Polonya'da büyüdü. Ayrıca envai çeşit komplo teorilerinin ve antisemitizmin doğduğu bir dönemde Yahudi bir sosyalistti.

Gençlik yıllarında Polonya'daki siyasi hareketlerin içinde yer aldı. Burada ezilen ulus mücadelesi içerisindeki milliyetçiliği eleştiriyor ve enternasyonalizmin, işçi sınıfının kurtuluşunun kendi eseri olacağı yönündeki marksist görüşün bayrağını yükseltiyordu.

Daha sonra önce İsviçre'ye, sonra Almanya'ya geçti. Burada dönemin en büyük sosyalist partisi olan Alman Sosyal Demokrat Partisi'nin (SPD) bir üyesi oldu. Etkileyici konuşmaları ve örgütlenme gücüyle kısa sürede öne çıktı. Şehir şehir gezerek konuşmalar yaptı, işçi hareketini örgütlemeye çalıştı.

Partinin liderliğinin reformist ve savaş yanlısı eğilimlerine karşı verdiği mücadelenin bedelini sonunda canıyla ödedi. 1918'de Alman Devrimi patlak verdiğinde, bunu her ne kadar erken bir ayaklanma olarak görse de, hareketin içinde yer aldı ve işçilerin iktidarı için mücadele etti. 1905'de Rusya'da gerçekleşen devrimde işçilerin rolü onu çok etkilemişti. Sosyalizm parlamento yoluyla değil, işçilerin aşağıdan eyleminin ve örgütlenmesinin ürünü olarak gerçekleşebilirdi.

Örgütlenme

Rosa'nın örgütlenme ve parti fikrine karşı "kendiliğindenci" olduğu iddia edilir. Oysa o, işçi sınıfının kendiliğinden gelişen hareketlerinin taşıdığı muazzam potansiyele her marksist gibi büyük önem atfetmekle birlikte, bunun ancak öncü işçileri birleştiren bir ağ yoluyla zafere ulaşacağından emindi. SPD'den kopmakta geç kalmıştı; fakat yine de ilerleyen yıllarda böylesi bir çabanın ürünü olarak Spartaküsler Birliği'ni kurdu. Rosa'ya göre sosyalizmin gelmesi "bizim bilinçli müdahalemiz, işçi sınıfının siyasi mücadelesi" olmadan mümkün değildi.

1918 Alman Devrimi, özgür bir dünyanın kapılarını açan, yalnız bırakılmaması gereken Ekim Devrimi'nin imdadına yetişecekti. Ancak beş yıllık işçi ayaklanmalarının sonunda devrim yenildi. İşçilere önderlik edecek yeterince deneyimli ve kitlesel bir devrimci parti inşa edilemediği için, ayaklanmanın bir aşamasında işçi konseyleri iktidarı SPD'ye teslim etti. Bu reformist parti ise eski generallerle birlikte Freikorps adı verilen paramiliter çeteleri kurdu. Rosa'yı katleden bu örgütlenmeydi.

Rosa'nın Bolşeviklere eleştirileri vardı. Örneğin Kurucu Meclis'i kapatmalarına karşıydı. Fakat Alman Devrimi'nin deneyimleri ona tam aksini gösterdi. Almanya'da reformistler bir Ulusal Meclis'in toplumu yönetmesi fikrini savunuyorlardı. Rosa bunun "devrimci proletaryaya karşı kurulmuş karşıdevrimci bir kale" olduğunu dile getiriyordu.

Rosa Luxemburg İkinci Enternasyonal'in bir toplantısında konuşurken, Stuttgart, 1907.

Daha önce ise Ekim Devrimi'ni "uluslararası sosyalizmin onurunun kurtuluşu" olarak selamlamıştı. Zira Rosa dünya savaşına karşı da Bolşeviklerle birlikte proletarya enternasyonalizmini savunmuştu.

Rosa bu görkemli devrimle ilgili şunları söylerken Lenin, Troçki ve arkadaşlarının hakkını teslim ediyordu: "Bolşevikler siyasal iktidarı fethetmek, sosyalizmin gerçekleştirilmesini pratik bir sorun olarak koymak ve bütün dünyada emekle sermaye arasındaki hesabın görülmesi davasını ilerletmek yoluyla uluslararası proletaryanın başını çekerek ölümsüz bir tarihsel hizmette bulundular. Rusya'da sorun sadece ortaya konabilirdi. Rusya'da çözülemezdi. Ve bu anlamda gelecek her yerde 'Bolşevizm'e' aittir."

Ya sosyalizm ya barbarlık

Devrimin Kızıl Rosa'sı, Tony Cliff'in deyimiyle devrimci sosyalizm geleneğinin omuzlarında yükseldiği devlerden biri. Onun enternasyonalizmi, savaş karşıtlığı, işçi sınıfının kendi eylemliliğini merkeze koyup bu doğrultuda örgütlenmek gerektiğini gösteren mücadelesi, bizim bugün hâlâ örnek almamız gereken tutumları.

Kapitalizmin gelişiminin bir sonucu olan emperyalizme karşı çıkan Luxemburg, onun dünyayı götürdüğü kaçınılmaz yıkımı görerek "Ya sosyalizm ya barbarlık" diyordu. Milyonların öldüğü savaş ve arkasından yükselen faşizm, onu haklı çıkarıyordu.

Oysa başka bir seçenek mümkündü. Rosa bunu biliyor ve tüm dünyaya ilan ediyordu:

"(...) 'Berlin'de asayiş sağlandı!' Ey kör zalimler! Sizin 'düzeniniz' kumdan zemin üzerine kurulu. Devrim daha yarın gümbürtüyle ayağa kalkacak yeniden ve yüreklerinize korku salan borazanlarla ilan edecek: Vardım, varım, var olacağım!"

Rosa'nın mirası bugününün sosyalist aktivistlerine ışık tutmaya devam ediyor.

Zilan Akbulut ve Ozan Tekin Marksist geleneğin en önemli teorisyen ve aktivistlerinden ve Ocak 1919'da savaş yanlısı sosyal demokratlar ve sağcılar tarafından katledilen Rosa Luxemburg'un mücadele mirasını inceliyorlar.

REFORMİZME KARŞI DEVRİM!

Rosa, 1890'ların sonuna doğru İkinci Enternasyonal'in en önde gelen partisi Alman Sosyal Demokrat Partisi'ne (SPD) girdikten birkaç ay sonra parti içerisinde reformist eğilimlerin yeşermeye başladığını fark etti ve parti liderlerinden Eduard Bernstein ile reformizm üzerine bir polemige girişti. Bu fikirlerin geliştiği dönemde ise Avrupa'da eşi görülmemiş ekonomik bir büyüme yaşandı ve bu refahın geliştiği, işçi hareketinin görece konumunu iyileştirmesinin mümkün olabileceği bir dönemdi. Bu gelişmelerin ışığında SPD de parlamentoda giderek daha fazla temsil edilmeye başladı. Zamanla parti içerisinde de devrim fikrinden uzaklaşmaya, aşama aşama gelişmeciliğe doğru eğilim oluşmaya başladı. Bernstein ise tam da bu dönem Marksist teorinin öngördüğünün aksine kapitalizmin olgunlaşması ile kendi çelişkilerinin üstesinden geldiğini, bu yüzden SPD'nin demokratik yapıya sahip bir toplumsal reform partisi olabileceğini ve işçi sınıfının artık kapitalizmi yıkmasına gerek olmadığını söylüyordu. Rosa bunun üzerine "Sosyal Reform mu Devrim mi?" başlıklı bir yazı yazarak aksini savundu. Rosa'ya göre kapitalizm bir istikrar dönemi yaşasa da bu uzun süremezdi. Ona göre krizler yalnızca basit bir aksaklıktan çok daha fazlasıydı. Çünkü her daim genişlemeye, sürekli rekabete ve büyümeye dayalı bir sistemin krize girmemesi imkansızdı ve bu krizin faturası işçilere ödetilecekti. Sistemi ehliştirmek mümkün değildi, onu tamamen ortadan kaldırmak gerekiyordu. Bu sebeple sosyalizm yalnızca güzel bir seçenektен ziyade insanlık için bir zorunluluktur. Rosa'ya göre herkes için düzgün bir yaşam standardı kurmak yalnızca sosyalizmle mümkündü. Rosa kendi deyimiyle tek başına yeterli olmasa bile reformları devrime giden bir köprü olarak görüyordu.

"HASTALIKLAR TESPİT VE TAKİP EDİLEMEZ HALE GELDİ"

Doktor Ersin Uzun'la sağlık çalışanlarının 8 Şubat'ta gerçekleştireceği grevin nedenlerini konuştuk:

Sağlık çalışanlarının zaten kötü olan koşulları pandemi sürecinde daha da bozuldu. Hem ekonomik hem de çalışma koşulları olarak hemen her şey bu süreçte kötüleşti.

Aralık ayında hekimlerin ücretlerinde bir iyileştirme yapmaya kalkıştılar ancak tasarımı geri çektiler. Ocak ayında görüşmelerini söylediler onu da yapmadılar. Ancak sağlık çalışanlarının tek sorunu düşük ücretler değil. Koşulların olumsuzluğu sebebiyle çok sayıda hekim istifa etti, emekli oldu. Yurt dışına gitmeye başladı. Benzer bir süreç diğer sağlık personelinde de yaşanmaya başladı. Zaten var olan personel açığı daha da arttı. Bakanlığın bu konuda aldığı tek önlem hasta randevularını 10 dakikada 1'den 5 dakikada 1'e indirmek oldu. Bu adım çalışanların yoğunluğunu, hastaların da memnuniyetsizliğini arttırdı. Sağlıkçılara yönelik şiddet turandı.

Koruyucu sağlık hizmetlerinin zaten önemsenmediği bir sağlık sistemi salgın sürecinde iyice zayıfladı. Bir çok hastalık tespit ve takip edilemez hale geldi.

Bu koşullar altında Türk Tabipler Birliği, Türk Diş Hekimleri Birliği, Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası, Devrimci Sağ-

lık İşçileri Sendikası, Tüm Radyoloji Teknisyenleri ve Teknikerleri Derneği, Sosyal Hizmet Uzmanları Derneği bir araya gelerek bir eylem takvimi hazırladılar.

Bu eylem takvimine göre iş yerlerinde bildiri dağıtımı, sağlık meclisleri oluşturma gibi çalışmaların yanı sıra 8 Şubat'ta g(ö)rev yapılacak. Taleplerin gerçekleşmemesi halinde grevin süresiz hale gelmesi de gündemde.

Talepler; tüm sağlık personelinin ücretlerinde emekliliğe de yansıtacak şekilde adaletli bir iyileştirmenin yapılması, sağlık personeli sayısının iş güvenceli bir şekilde OECD ortalamasına çekilmesi, koruyucu sağlık hizmetlerine gereken önemin verilmesi, aile hekimliklerinde uygulanan ceza yönetmeliğinin kaldırılması, sağlık hizmetlerinden alınan katılım payı, reçete ücreti gibi ödemelerin kaldırılması, Covid 19 başta olmak üzere tüm meslek kaynaklı hastalıklara yönelik kapsamlı bir yasanın çıkartılması, etkin bir sağlıkta şiddet yasaasının çıkarılarak iş yerlerinin güvenli hale getirilmesi, liyakatsiz atamalar, soruşturmalar, mobbing, güvenlik soruşturmaları, KHK'ler ile dayatılan anti demokratik uygulamaların derhal bitirilmesi gibi maddeleri içermektedir.

İŞÇİ EYLEMLERİ

DİVRİĞİLİ MADENCİLER KAZANDI

Sivas Divriği'de demir madenlerinde çalışan işçilerin ücretlerinin yükseltilmesi talebiyle gerçekleştirdikleri direniş beşinci gününde kazanımla sonuçlandı. Ordu Yardımlaşma Kurumu (OYAK) iştiraki Erdemir'e ait madende üretim yapan Çiftay firması işçilere yüzde 51 zam önerdi. İşçiler ise taban ücretleri düşük olduğu için bu oranın üzerine 1000 lira seyyanen zam ve yakacak yardımı talep etti. Üç gün süren direnişin ardından işçiler yüzde 51 oranında maaş zammına ilaveten, banka maaş promosyonu, gıda ve yemek farkı ücretleri ile yakacak yardımı olarak her ay 750 TL alacak. İşçilerin seyyanen 1000 TL ek ücret talebi ise tam anlamıyla karşılanmasa da 250 TL olarak sözleşmeye girdi. Böylece madendeki en düşük ücret 5 bin 250 TL oldu. Yer altında çalışanların ücreti de 7 bin 300 liraya yükseldi.

BBC'DE GREV DEVAM EDİYOR

BBC İstanbul Bürosunda yerel sözleşmeyle çalışan gazeteciler, işverenle yürütülen toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin uzlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine greve çıktı. Grevin birinci gününde BBC İstanbul Bürosu önünde açıklama yapan TGS Genel Başkanı Gökhan Durmuş, 9 Ağustos 2021 tarihinde başladıkları toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşma sağlayamadıklarını belirterek, "Bugün burada greve başlarken, hakkımız olanı almadan vazgeçmeyeceğimizi de ilan ediyoruz" dedi.

KESK ZAMLARA VE DÜŞÜK ÜCRETLERE KARŞI EYLEM YAPTI

KESK üyesi kamu emekçileri pek çok ilde düzenledikleri eylemde, zamlara ve dayatılan düşük zam artışına tepki göstererek maaş bordrolarını yaktı. Ankara'da KESK'e bağlı Büro Emekçileri Sendikası (BES) Ankara Şubelerinin üyeleri, SGK Sıhhiye Sosyal Güvenlik Merkezi önünde bir araya geldi. Markette faturalara astronomik zamlar geldiğine dikkat çekilen eylemde, "Buna rağmen biz kamu emekçilerine önümüzdeki altı ay için yüzde 7,5'lik maaş zammı dayatıyorlar. Enflasyon farkını öne çekmekten ibaret yüzde 2,5 artışı 'refah payı' diye yutturmak istiyorlar" denildi.

ÇİMSATAŞ İŞÇİLERİ İŞ BIRAKTI

Sendikalarla MESS arasında imzalanan toplu iş sözleşmelerini, metal işçileri kabul etmiyor. Mersin'deki Çimsataş metal fabrikasında sözleşmenin imzalandığını duyan işçiler ek zam talebi ile direnişe başladı. 3 gün süren direnişe, işçi temsilcileri ile patronlar arasında görüşmelerin başlaması üzerine son verildi.

2021'DE İŞ CİNAYETLERİ DURMAK BİLMEDİ

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi'nin 2021 yılı iş cinayetleri raporu yayımlandı. Raporun ortaya koyduğu acı gerçek 2021 yılında en az 2170 işçi iş cinayetlerinde hayatını kaybettiği. Geçen sene iş cinayetlerinde ölen işçi sayısı 2 bin 489 oldu. Her yıl iş cinayetlerinde 1700-2000 arası işçi ölürken pandemiyle birlikte bu sayı ciddi sıçrama gösterdi. Geçtiğimiz yıl da en az 2170 işçinin ölmesi, Türkiye'de kapitalizmin işçi sınıfına her açıdan bir savaş açmış olduğunu gösteriyor.

AÇLIK SINIRI 4 BİN LİRAYI, YOKSULLUK SINIRI 13 BİN LİRAYI GEÇTİ

Türk-İş'in Açlık ve Yoksulluk Sınırı Araştırmasının Aralık 2021 sonuçları, son bir ayda yaşanan yoksullaşmayı sayısal olarak ortaya koydu. Araştırmaya göre, Aralık ayında 4 kişilik ailenin sağlıklı, dengeli ve yeterli beslenebilmesi için yapması gereken gıda harcaması tutarını ifade eden "açlık sınırı" 4 bin 13 lira oldu. Gıda için yapılması gereken asgari harcama tutarı, bir önceki aya göre yüzde 26 arttı. Gıda enflasyonunda son 12 ay itibarıyla artış oranı yüzde 55 oldu.

MÜCADELENİN İÇİNDEN

Faruk Sevim

ASGARİ ÜCRET ZAMMI BUHAR OLUYOR

Anketler AKP'nin dövizdeki düşüş nedeniyle birkaç puan destek kazandığını gösterse de bu geçici bir durum. Şimdi doğalgaz ve elektrik faturaları gelmeye başladı, akaryakıt zamları devam ediyor. Asgari ücrete, işçiye ve emekliye yapılan zamlar buhar olmak üzere.

Daha ucuza ekmek, yağ almak isteyenler soğuk havalara rağmen uzun kuyruklar oluşturuyorlar.

Patronlar, özellikle ihracattan milyarlar kazanan patronlar, işçilere asgari ücrete yakın para vermekte bir beis görmüyorlar. Çimsataş patronu işçi başına ayda 5 milyon lira kazanıyor, ama işçilerin ücretini ayda 6 bin liradan 7

bin 500 liraya çıkarmak istemiyor. Ekonomik kriz milyonlarca yoksulun hayatını yıkıcı bir şekilde etkiliyor. Türk-İş'in açıkladığı açlık ve yoksulluk sınırı araştırmasının Aralık ayı verileri; işçilerin, emekçilerin ve yoksulların cephesinde açlık krizinin derinleştiğini gösteriyor. Araştırmaya göre, dört kişilik bir ailenin sadece gıda ihtiyaçlarını karşılayabilmek için 4 bin 13 lira harcama yapması gerekiyor. Yoksulluk sınırı ise 13 bin 73 lira. Bu rakamlar her ay hızla artıyor.

Sendikalar, uzun bir mücadele programı çıkartmak zorunda: Program, gelişmeleri seçime ertelemeye karşı, haklarımızı hemen şimdi kazanmak istediğimizi vurgulamalı. İktidarın patronlardan yana programı nedeniyle ücretler enflasyona karşı sürekli eriyor. Bunu engelleyecek karşı bir ücret ayarlama sistemi en önemli taleplerimizden biri olmalı.

Programda şu talepler mutlaka yer almalı:

- Bütün ücretlere her ay gerçek enflasyon oranında zam yapılsın.
- Kira artışlarına son! Kiralar dondurulsun.

- İşsizlik maaşları yükseltsin ve kriterleri hafifletilsin.
- Kara Salı'dan sonra yaşanan dolarizasyonun, hayat pahalılığının ve bu süreçte yaşanan kaynak transferlerinin sorumluları açığa çıkartılsın, bunlardan hesap sorulsun.
- Gıda, elektrik, ulaşım, doğalgaz gibi yaşamsal ihtiyaçlara yapılan zamlar geri alınsın.
- Sermayedarlara vergi affına son verilsin, sermaye sahipleri daha fazla vergilendirilsin, krizin faturasını krizi çıkartanlar ödesin.
- Ödeme garantili hastane/yol ve mega projelerin garantileri iptal edilsin.
- Grev, gösteri, örgütlenme ve ifade özgürlüğü önündeki tüm yasaklar kaldırılsın.

Geçim koşulları Şubat ve Mart aylarında çok daha ağırlaşacak. Sürekli olarak işçi ve emek örgütlerinin yan yana durması, ortak eylemler örgütlemesi için çaba göstermek bir zorunluluk.

AĞAÇLARIN ZENGİNLERE GÖTÜRÜLDÜĞÜ BİR “PERİ MASALI”

Salomé Jashi'nin yazıp yönettiği Taming the Garden (“Bahçeyi Ehlileştirmek”), doğal dünyanın bile seçkinlerin zenginliği ve gücü tarafından nasıl şekillendirildiğinin tuhaf ve hüzünlü bir belgeseli.

BLYTHE TAYLOR

Salomé Jashi'nin yazıp yönettiği Taming the Garden (“Bahçeyi Ehlileştirmek”), doğal dünyanın bile seçkinlerin zenginliği ve gücü tarafından nasıl şekillendirildiğinin tuhaf ve hüzünlü bir belgeseli.

Denizde yüzdürülen dev bir ağaç... Fantastik romanlarda rastlayabileceğiniz türden bir sihirbazlık.

Ve Gürcistan'ın bu sahil kasabası sakinlerinden birinin dile getirdiği gibi, “Bir peri masalı gibi adeta.” Ancak belgesellerde peri masallarıyla karşılaşma ihtimaliniz yoktur.

Bu, asırlık ağaçların “tuhaf” bir alıcıya satılmasının hikayesi.

Gürcistan sahilinde küçük, sevimli bir köpek eşliğinde yürürken gözünü en eski ve görkemli ağaçlara dikip, hangilerinin kendi özel bahçesine daha iyi uyacağına karar veriyor. Bu adam Gürcistan'ın eski başbakanı Bidzina Ivanishvili.

Ağaçları seçtiğinde – ve arazinin sahibine de altyapı iyileştirmesi sözüyle birlikte yüklü bir meblağ ödediğinde – ağır iş makineleri giriyor devreye. Ardından kolektif bir acıya şahit oluyoruz. Kasaba halkının bir zamanlar gölgesinde, güzelliğiyle büyülenerek dinlendiği ağaçlar sökülüp götürülüyor, geriye acı verici bir boşluk kalıyor.

Filmin yapımcıları mesafeli bir ilişki sürdürmeye özen göstermiş olsalar da kameralarını ağaçlardan geriye kalan o boşluklara uzun uzun odaklayıp sonra da bizleri, yakından gösterdikleri iş makinelerine bakmaya zorlarken aslında bu duygusal mesafeyi kapatıyorlar.

Yaşlı bir kadın, evini kuvvetli rüzgarlardan koruyan ağaçların arasında kara kara düşünüyor. Az sonra o ağaçlar da yerlerinden sökülecek. Onları, 25 yaşlarında diktiğini anlatıyor, işçiler pek kulak asmıyorlar. Neler olup bittiğini anlamaya çalışan kasaba sakinleri yavaş yavaş toplanıyor. Bazıları ağlamaklı, bir kısmı sa neşeli.

Sonra aniden başka bir sahneye geçiyoruz. Arka planda flamingolar ve yabancı kuşların olduğu bir tabiat parkını andırıyor burası. O zalimin yaşadığı yer bu mu?

Bakımlı çimlerin arasına beton patikalar döşenmiş. Çim

biçme makinelerinin başındaki işçiler her yere saçılmış görünüyor. Asırlık benzersiz ağaç koleksiyonu küçük tepeciklerin üstüne konurmuş, zar zor ayakta duruyor, otomatik bir sulama sistemiyle besleniyorlar.

“Bahçeyi Ehlileştirmek”, bağırmeden, fısıldayarak anlatan bir film. Süper zenginler her neyi arzu ediyorsa köklerini söküp götürür, üzerinde sahiplik iddia ederler, diyor: Geriye de boşlukta yankılanan bir hüzün kalır.

Socialist Worker'dan çeviren Tuna Emren

PORTRELER Can İrmak Özınanır

YAKOV SVERDLOV

Yakov Sverdlov, 1885 yılında Rusya'nın Nizhny Novgorod şehrinde Yahudi bir ailenin çocuğu olarak doğdu. Sverdlov ailesi devrimci politikaya yakın bir aileydi, evleri dönemin sosyal demokrat politikasının merkezlerinden biriydi. Sverdlov, 16 yaşında devrimci politikaya dahil oldu. Yasaklı kitaplar okuduğu için okuldan atıldı. 1902 yılında Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi'ne katıldı ve parti içinde Bolşevikler-Menşevikler ayrışmasında Bolşevikleri destekledi. Ural Dağları'nda yaşadığı sırada 1905 devrimine katıldı. 1906 yılında tutuklandı, Yekaterinburg Hapishanesi'ne gönderildi. Hiçbir zaman üniversiteye gitmeyen Sverdlov, buradaki vaktini Marx, Engels, Kautsky, Lenin gibi yazarların eserlerini

okuyarak geçirdi. Sverdlov, cezaevlerini işçi sınıfının hapishaneleri olarak adlandırıyor. 1906 ile 1917 arasında Sverdlov ya cezaevinde ya da sürgünde geçirdi.

Ömrünün çoğu sürgünde veya cezaevinde geçmesine rağmen Sverdlov'un en temel özelliklerinden biri işçi sınıfı ve parti örgütleriyle kurduğu ilişkiydi. Sverdlov, aşağıdan sosyalizmi kişiliğinde sembolleştirmiş gibiydi. Lenin'in deyişiyle Sverdlov, “her şeyden önce bir örgütçü”ydü. Devrim yıllarında bu özelliği onun öne çıkan Bolşevik liderlerden biri olmasıyla kanıtlanacaktı. 1913 yılında henüz sürgündeyken gıyabında merkez komiteye dâhil edilen Sverdlov, 1917 Şubat Devrimi'ni duyar duymaz Petrograd'a döndü. 1917'nin Nisan ayında Lenin'in de sürgünden dönmesiyle beraber ilk defa Lenin'le tanıştı ve bundan sonra her zaman Lenin'in yakın çevresinde yer aldı. Bu dönemde ilk defa merkez komiteye girdi. Lenin, Sverdlov'un merkez komiteye seçilmesini tabanın bir eseri olarak görüyordu: “İlk başta onun Merkez Komiteye dahil edilmesine karşıydık... Kongrede taban bizi yanılsımızdan döndürdü, ve ne kadar haklı oldukları kanıtlandı.”

Sverdlov, 1917 yılında gerçek bir lider olarak sivrildi. Merkez komitesine seçildikten kısa bir süre sonra merkez komite genel sekreteri oldu. Şubat'ta geçici hükümetin kurulmasının ardından Bolşevikler arasında “bütün

iktidar Sovyetlere” sloganını benimseyenlerle, geçici hükümeti desteklemeyi savunanlar arasında bir tartışma doğdu. Sverdlov, bu tartışmada geçici hükümetin bir işçi devrimi yoluyla devrilmesini savunanlar arasındaydı. Ekim Devrimi'ne karar verildiği merkez komite toplantısında oturum başkanlığını Sverdlov yapıyordu. Silahlı bir ayaklanmanın kabul edilmesinde ve devrimin planlanmasında temel bir rol üstlendi.

1917 Ekim Devrimi'nin ardından yeni kurulan işçi devletinin ilk devlet başkanı konumuna tekabül eden Tüm Rusya Sovyetleri Yürütme Kurulu Başkanlığı görevini ilk üstlenen kişi Yakov Sverdlov oldu. Bu tarihten kısa süre sonraki ölüme kadar tamamen devrimin yaşaması ve daha geniş kitlelere yayılabilmesi için uğraştı. Yeni Sovyet devletinin ilk anayasasının yazılmasında yer aldı. Ekim Devrimi'nden kısa bir süre sonra iç savaşın başladığını ve Bolşeviklerin tavrını duyuran kişi Yakov Sverdlov'dan başkası değildi.

Devrimin henüz yolunu bulmaya çalıştığı günlerde, dünya milyonlarca kişiyi öldüren İspanyol gribi salgınıyla mücadele etmekteydi. 14 Mart 1919'da bilincini yitiren Sverdlov, iki gün sonra henüz 33 yaşında bu hastalıktan hayatını kaybetti.

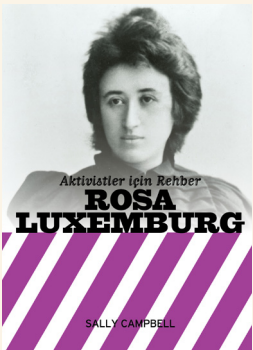
**BİZİ ARAYIN,
SOSYALİST İŞÇİ'YE
ULAŞIN!**

İstanbul
Kadıköy: 0 533 447 97 09
Şişli: 0 555 637 24 50
Fatih: 0 536 219 63 41
Ankara: 0 535 884 21 22
İzmir: 0 507 555 02 72
Akhisar: 0 544 327 04 45
Antalya: 0 536 335 10 19
Antep: 0 533 627 30 25
Bursa: 0 507 727 50 45
Çanakkale: 05324623804
Dersim: 0 543 447 24 15
Edirne: 0 539 429 17 58
Malatya: 0 534 982 59 26
Muğla: 0 539 932 21 17
Samsun: 0 551 450 64 52
Sivas: 0 533 515 28 24
Soma: 0 532 693 70 57
Tekirdağ: 0 533 233 41 50

Z YAYINLARI

Aktivistler için rehber dizisi kitapları:

- ◆ Rosa Luxemburg
- ◆ Eleanor Marx
- ◆ Malcolm X
- ◆ Gramsci

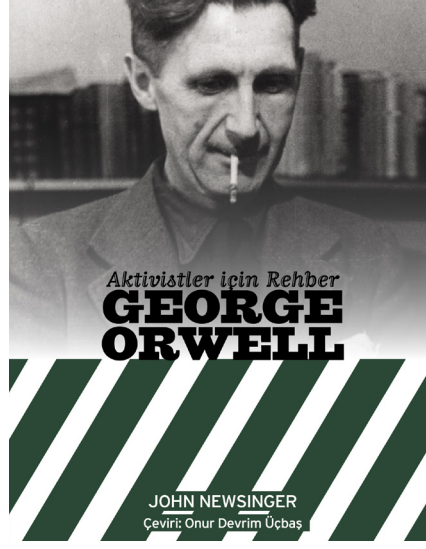
AKTİVİSTLER İÇİN REHBER: GEORGE ORWELL ÇIKTI.

George Orwell, en çok iki anti-Stalinist romanı, *Hayvan Çiftliği* ve *Bin Dokuz Yüz Seksen Dört* ile bilinir. Bu kitaplar Soğuk Savaş'ın siyasal ortamında sosyalizmin her biçimine karşı popüler bir uyarı olarak sunulsa da Orwell hayatı boyunca kendisini bir sosyalist olarak tanımlamıştı.

Orwell'in kitapları ve gazetecilik yazıları yoksullara ve işçilere yönelik duyduğu derin bağlılığı gösteriyor. Büyük Buhran döneminde Kuzey İngiltere'deki yoksulluğu anlattığı *Wigan İskeleyi Yolu*'ndan, İngiltere ve Fransa'nın başkentlerindeki acımasız çalışma koşullarını resmettiği *Paris ve Londra'da Beş Parasız'a*, Britanya İmparatorluğu'nun sömürgeci uygulamalarını ele aldığı *Burma Günleri*'nden, İspanya İç Savaşı'nı tasvir ettiği *Katalonya'ya Selam'a*, Orwell kendisini her zaman ezilenlerin yanında konumlandırdı.

John Newsinger'ın bu kısa biyografisi, bir yandan İngiltere İşçi Partisi'nin temsil et-

tiği reformizmi diğer yandan Stalinizmin baskıcılığını reddederken "umut proleterlerde" diyen Orwell'i daha iyi tanımak isteyenleri onun hayatı ve fikirleriyle tanıştıranıyor.

ÇÖZÜLEN, ÇÖZÜLDÜKÇE ÇÜRÜYEN İKTİDARA AYNA TUTAN KADIN CİNAYETLERİ

ÇAĞLA OFLAS

Aleyna Çakır ve Esra Hankulu: önce intihar ettiği söylenen, sonrasında Ümitcan Uygun tarafından öldürüldüklerine ilişkin kuvvetli deliller bulunun iki kadın. Cinayetler öncesinde, Aleyna Çakır Ümitcan'dan şiddet gördüğüne ilişkin polise şikayette bulunması ve koruma talep etti ama korunmadı. Cinayet sonrasında Ümitcan Uygun serbest bırakıldı. Ailesinin adalet çağrısı, sosyal medya kampanyaları sonuçsuz kaldı. Bu cinayetten birkaç ay sonra Ümitcan Esra Hankulu'yu öldürdü. Geçen hafta Esra Hankulu'nun ölümüyle ilgili görülen davada Ümitcan Uygun'un müebbet hapisle cezalandırılması istendi. Aleyna Çakır ve Esra Hankulu cinayetleri ilk değil, Daha önce de Şule Çed, Nadira Kadirova, Yeldana Kharman, Aysun Yıldırım gibi pek çok cinayetin "intihar" olduğu söylendi. Bu cinayetlerin bazıları ailelerin ve kadınların mücadelesi sayesinde açığa çıkarıldı. Bazıları da "örtbas" edildi. Örtbas edilen bu cinayetlerin tamamının arkasında kamu görevliler bulunmakta. Kamu görevlilerini arkasına alan Ümitcan Uygun da aylarca elini kolunu sallayarak dolaşabildi ve başka bir kadını öldürebildi. Bu nedenle sadece Ümitcan Uygun'un yargılanması yetmez. Yargılama süreci Aleyna Çakır cinayetinden itibaren başlatılmalı. Aleyna Çakır'ı korumayan, ölümünü örtbas eden, Ümitcan'a dokunulmazlık duvarı ören kamu görevlileri soruşturmalı ve yargılanmalıdır.

"Katilleri koruyan cinayete ortaktır"

Aleyna Çakır 3 Haziran 2020 yılında evinde ölü bulundu. Aleyna Çakır'ın vücudunda cinayet olduğuna ilişkin kuvvetli deliller olmasına rağmen olay kayıtlara "intihar" olarak geçti. Deliler karartıldı. Olayın intihar olmayabileceğini ilişkin otopsi raporu oluşturuldu. Ümit Can Uygun cinayetin baş şüphelisi

olduğu halde serbest bırakıldı. Adalet talebi yargı tarafından karşılanmayan aile çareyi Müge Anlı'nın programında aramak zorunda bırakıldı. Sonrasında çürüten, çürüdükçe ortalağa çok pis kokular saçan, siyaset, devlet, çete ilişkileri ortaya çıktı. Sedat Peker cinayetle ilgili sosyal medyada yaptığı açıklamada tıpkı Yeldana Kharman cinayetinde olduğu gibi adli tıp raporu hazırlandığını söyledi. Oluşturulmuş adli tıp raporundan iki ay sonra gelen adli tıp raporunda olayın cinayet olduğu, cinayetin Ümitcan Uygun tarafından işlendiğine ilişkin kuvvetli deliller ortaya çıktı. Ümitcan Uygun'un annesi Gülay Uygun'un cesedi bulundu. Gülay Uygun'un Sosyal Hizmetler yurdunda 18 yaşını dolduran kadınları oğlunun dahil olduğu çete üzerinden fuhuşa zorladığı iddialarına ilişkin bakanlık tarafından soruşturma başlatıldığı ortaya çıktı. Ümitcan Uygun Tayyip Erdoğan ve Devlet Bahçeli'yle verdiği pozları arkasına alıp Süleyman Soyluya çağrı yaptı. Babası da Süleyman Soylu ve Devlet Bahçeli'yle çekilmiş fotoğraflarını sosyal medyada yayımlayıp, "has ülkücü" olduğunu söyledi.

Kadınların öfkesi

Milyonların cinayet sürecine tanıklık etmesine rağmen, örtbas edilmeye çalışılması, Ümitcan Uygun'a dokunulmaması iktidarın çoğunluğa hitap etmek gibi bir derdinin de olmadığını gösteriyor. Çözülen, çözüldükçe çürüyen iktidar, varlığını sürdürmek için devletin baskı güçleriyle birlikte, aşırı sağcı fikirle şekillenen, lümpen bir kesimin desteğine ihtiyaç duyuyor. İktidar, İstanbul sözleşmesinden çıkıyor, kadınları korumuyor çünkü artık geri dönülemez hale gelen oy kaybını lümpen kesimlerin desteğiyle telafi ediyor. Hayatları önemsizleştirilen milyonlarca kadın öfkeli ve bu nedenle sokakları boş bırakmıyor.

DÜNYAYI BİRLİKTE DEĞİŞTİRELİM

Aşağıda, Sosyalist İşçi gazetesini yayınlayan DSİP üyelerinin savunduğu temel fikirler yer alıyor.

AŞAĞIDAN SOSYALİZM

► Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

REFORM DEĞİL DEVRİM

► İçinde yaşadığımız sistemin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılmaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur. İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir. Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

KADINLARIN ÖZGÜRLÜĞÜ

► Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur. Toplumsal cinsiyetçiliğe taviz veren, kadınların özgür olmadığı bir sosyalizm olmaz, kadınların bugünkü mücadelesi ve sosyalizm olmadan da kadınlar nihai özgürlüğü kazanamaz.

ENTERNASYONALİZM

► Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar. Tek bir ülkede sosyalist devrim ancak bu devrim bir dünya devrimiyle desteklendiği ölçüde sosyalizme doğru ilerleyebilir.

IRKÇILIĞA DURDE!

► Sosyalistler ırkçılığa ve milliyetçiliğe karşıdır. Irkçılık tazviz verilebilecek bir fikir değildir.

LGBTİ+'LARIN ÖZGÜRLÜĞÜ

► LGBTİ+'ların özgürlük mücadelesi tüm ezilenlerin özgürlük mücadelesinden bağımsız düşünülemez. Sosyalistler bu mücadelenin en önünde yer alırlar.

SAVAŞA HAYIR!

► Bizler tüm savaşlara karşıyız. Aynı zamanda biliyoruz ki kendi egemen sınıfını savunan, aynı zamanda antikapitalist olmayan bir antiemperyalizm milliyetçiliği savunmak anlamına gelir ve milliyetçiler gerçekten savaş karşıtı olamazlar.

HALKLARIN EŞİT KOŞULLARDA KARDEŞLİĞİ

► Sosyalistler bütün ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar, bütün halkı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

İKLİM KRİZİ KAPİTALİZMİN ÜRÜNÜDÜR

► Hem iklim değişimini durdurmak hem de nükleer, kömür, petrol, gaz gibi tehlikeli ve kirlili enerji kaynaklarının kullanılmasını engellemek, işçi sınıfının sosyalizm mücadelesinin temel bir ögesidir.

STALİNİZM SOL DEĞİLDİR

► SSCB, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir. İşçilerin ücretli emek sömürsüne maruz kaldığı, aşağıdan yukarıya doğru işleyen özyönetim organlarının ortadan kaldırıldığı ya da olmadığı, dolayısıyla işçi sınıfının siyasal iktidarı kolektif bir şekilde ellerinde toparlayamadığı rejimler sosyalist rejimler olamaz.

DEVİRİMCİ PARTİ

► Sosyalizmin gerçekleşebilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

► Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır.

► İşçi sınıfının kurtarıcılara ihtiyacı yoktur. Sosyalizm, işçi sınıfının kendi eylemi, kendi mücadelesinin ürünüdür.

Siz de bu fikirleri savunuyorsanız, Devrimci Sosyalist İşçi Partisi'ne üye olarak antikapitalist bir odağın inşasına katkı verebilirsiniz!

KADIN ÖĞRETMEN OLMAK ZOR

BERNA

“Öğretmenlik tam da kadınlara göre bir meslek. Çünkü yarım gün. Çocukların bakımı, yemek yapımı, ev işlerini de okuldan geldikten sonra yaparsın.”

“Okula kayıt yaptırmak isteyen veliler kadın öğretmenlerin doğurup doğurmamasına bakarak seçimini yapıyor. Hamile kadın dönem içinde izin alıp bırakıp gidebilir. Çocuğu olamayan kadın öğretmense zaten çocuğun halinden anlamaz! Çünkü anne değil!”

“Okulda erkek öğretmen tarafından tacize uğrayan kadın öğretmen, durumu okul yönetimine bildirir, ancak idare; kadın öğretmenin yanında yer alıp, erkek öğretmene ceza vermesi gerekirken; şikayetini geri alması için onu ikna etmeye çalışır!”

“Okul müdürleri erkeklerden oluşmalı. Çünkü yönetme işi beceri ister. Yöneticilik süreklilik ister. Kadınlar ise evlenip çocuk yaparlar, izin alırlar... Belki müdür yardımcılığı olabilir. Daha pasif ne de olsa!”

“Kadın öğretmenlerin kılık kıyafetleri okullarda öğretmen kurul toplantılarında başlıca konudur. Erkek öğretmenin kılık kıyafeti ile ilgili yönetmelik hızlıca okunup geçilir. Ama kadınların kılık kıyafet konusu okul müdürü tarafından tane tane altı çizilerek okunur. Sonra da bu konu üzerinde kendi yorumlarını yaparak ‘lütfen öğrencilerin ve de velilerin, mahallenin dikkatini çekecek kıyafetler değil, öğretmene yakışır kıyafetlerin giyilmesini rica ediyorum’ şeklinde bitirilir”

Yukarıda örneklerini okuduğunuz bu düşünceler, kadınlara biçilen cinsiyetçi rollerin, öğretmenlik mesleğini yapan kadınlar üzerindeki tezahürüdür. Okullarda görev yapan yaklaşık 1,1 milyon öğretmenin 450 bini erkek öğretmen, 650 bini kadın öğretmenden oluşmakta. Çoğunluğu kadınlardan oluşmasına rağmen okullarda yöneticiler hep erkektir. Bu tesadüf değil elbette.

Otoriterlik, erkeklik

Kadınların lider olma özelliklerinin yönetme işine uygun olmamasını öne süren kurum ve kişiler, yöneticiliği otoriter, kararlı, kontrolcü olan ve duygusal olmayan erkeklerin işi olarak görmekte. Kadın yöneticileri kararsız,

Fotoğraf: Serra Akcan / csgorselarsiv.org

otoriter olamamakla tanımlayan bu cinsiyetçi eğilim bazı kadın yöneticileri de yönetimde erkek yöneticiler gibi davranmaya sevk etmekte. Kadın öğretmenler her zaman kontrol edilmeye, sorgulanmaya daha açık bir pozisyonda oluyor çoğu zaman. Özel hayatlarını dedikodu masalarına yatırmak, makyajlarını ve giyimlerini eleştirmek, (beyaz önlük dayatması) okuldaki diğer erkek arkadaşlarıyla olan münasebetlerini takip etmek gibi cinsiyetçi tutumlarla hemen her okulda karşılaşılmakta. İşyerinde aynı işi yaptığım erkek meslektaşım işe daha dinç, enerjik, verimli, üretken ve hazırlıklı gelirken, bu performansı gösterebilmek için çabalayan biz kadınlar daha çok çalışıp, daha erken kalkıp daha çok zaman ayırarak bu süreçte yerimizi almaya çalışıyoruz.

Her yerde eşitsizlik

İşyerlerindeki bu cinsiyet eşitsizliği ev ve diğer yaşam alanlarında da gittikçe belirginleşmekte. Örneğin pandemi dönemi işyerlerimizde değildik, evlerdeydik. Ama

değişen bir şey olmadı. Evdeki tüm işleri organize etme işi bizim sırtımızdaydı. Uzaktan eğitim, çocuklarımızın uzaktan eğitimi ve ödevlerinin kontrolü; yemek, ütü, temizlik, hasta ve yaşlı bakımı, alışveriş ve ardından kendi öğrencilerimizin ödev kontrolü, 7/24 velilerin bitmek bilmeyen telefonlarına cevap verme. Kendimize ayırdığımız bir zamanımız kalmamıştı.

Pandemi döneminde iş yükümüz diğer dönemlere göre daha da ağırlaştı. Tükenmişlik sendromu yaşayan kadınların sayısında hızlı bir artış yaşandı. Toplumsal cinsiyetçi roller daha çok belirginleşip, normalleşti.

Susmuyoruz, korkmuyoruz

Sosyal devlet payının az olması, kadın öğretmenlerin işini zorlaştırıyor. Devletin tüm kurumlarının özellikle çocuk bakımı başta olacak şekilde diğer ev işlerini de kadının sırtından alacak politikaları oluşturmak ve bütçede kaynak ayırması için mücadele etmek gerekiyor. Sendikalarımızın içinde de bu çalışmalara ağırlık verilmesi için diretmeliyiz.

Uluslararası Çalışma Örgütü 25 Haziran 2021 tarihinde iş yaşamında “şiddet ve taciz” terimini, fiziksel, psikolojik cinsel veya ekonomik zararı amaçlayan ve bunlarla sonuçlanan davranış ve uygulamalara karşı kadını korumayı amaçlayan ilk bağlayıcı belge olan 190 sayılı iş yaşamında şiddet ve tacizin ortadan kaldırılması sözleşmesini kabul etti. Birçok ülke bu sözleşmeye imza attı. Bu sözleşme gibi İstanbul Sözleşmesi gibi kadını her türlü şiddetten koruyan uluslararası anlaşmaların uygulanması yönündeki maddelerin toplu sözleşmelere eklenmesi için çalışmalar yapmalı, diğer taraftan da cinsiyetçi düşünce ve davranış kalıplarına karşı farkındalık oluşturacak politikalar üreten çevrelerle birlikte kadın mücadelesi için genişletmeliyiz. Karşılaştığımız şiddet, taciz, mobbing ve ayrımcılığı teşhir etmeliyiz. “Susmuyoruz, korkmuyoruz, itaat etmiyoruz” sloganını ile yollarına devam eden kadınların mücadelesi bize yol gösteriyor. Yaşamın her alanında, iş yerlerimizde, sendikalarımızda; yaşadığımız sorunların üstesinden gelip kazanmak için kararlı ve güçlü antikapitalist bir mücadele hattı bizi eşitliğe ve özgürlüğe yaklaştıracaktır.

Fotoğraf: Serra Akcan / csgorselarsiv.org